קטע לקריאה

אורות המלחמה

כסיכום לדיון נקריא לחניכים פיסקה שכתב הרב קוק באורות המלחמה א':

"כשיש מלחמה גדולה בעולם - מתעורר כח משיח (יש פוטנציאל גדול להתקדמות בתהליך הגאולה). עת הזמיר הגיע, זמיר עריצים, הרשעים נכחדים מן העולם והעולם מתבסם, וקול התור נשמע בארצנו. היחידים הנספים בלא משפט, שבתוך המהפכה של שטף המלחמה, יש בה ממדת מיתת צדיקים המכפרת, עולים הם למעלה בשורש החיים ועצמות חייהם מביא ערך כללי לטובה ולברכה אל כלל בנין העולם בכל ערכיו ומובניו. ואח"כ כתום המלחמה מתחדש העולם ברוח חדש ורגלי משיח מתגלים ביותר, ולפי ערכה של גודל המלחמה בכמותה ואיכותה ככה תגדל הצפיה לרגלי משיח שבה (כי זה אומר שקפיצה יותר גדולה מתבשלת פה). מלחמת עולם של עכשיו צפיה נוראה גדולה ועמוקה יש בה, מצורף לכל גלגולי הזמנים והוראת קץ המגולה של התישבות ארץ ישראל. בדעה גדולה, בגבורה עצומה, ובהגיון עמוק וחודר, בתשוקת אמת וברעיון בהיר, צריכים לקבל את התוכן הנישא של אור ד' המתגלה בפעולה נפלאה בעלילות המלחמות הללו ביחוד. 'בעל מלחמות זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, נורא תהלות, אדון הנפלאות, המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית, אור חדש על ציון תאיר ונזכה כולנו מהרה לאורו'".

הרב קוק כתב את זה בזמן מלחמת העולם הראשונה, כשהמונים נהרגו והיה נראה שאין תקווה. מתוך החושך הזה הרב קוק רואה את האור - שמכל ירידה כזאת תהיה עלייה גדולה, שהמלחמה היא הדרך של העולם לקדם תהליכים ולעלות לדרגות נוספות.

כך מתוך הירידה הגדולה באסון בשמחת תורה - עם ישראל קפץ קדימה קפיצה משמעותית בדרך אל הגאולה השלימה, והתנופה אחורה היא זו שגרמה בצורה ישירה לקפיצה קדימה.

נספחים

נספח א' - קטע לדיון מהמהר"ל (מתוך הספר "נצח ישראל", פרק כ"ב):

"וכתיב "בראשית ברא אלקים שמים וארץ", כי כבר אמרנו כי לפי ההעדר - יתחדש, ולכן ההוויה - קודם הוויית האור, שהוא המציאות הגמור - כתיב לפני זה "והארץ היתה תוהו ובוהו", ואחר כך "יהי אור". וכן לפני הוויות בית המקדש, שהוא קדוש לגמרי - צריך שיהיה העולם תוהו ובוהו וחושך, כמו קודם הוויית האור שהיה החושך הגמור. וזה שרמז הכתוב בבריאת עולם, שקודם הוויית האור - שהוא המציאות היותר שלם - כתיב "והארץ היתה תוהו", שלפני הוויה הזאת היה חושך והוא העדר, שאי אפשר שיתהוה דבר כי אם אחר ההעדר, ואחר כך יתהווה. ואם לא היה נמצא בארץ ההעדר, לא היה כאן הוויית האור. משל לזה הביצה, קודם שיתהוה האפרוח היא נפסדת, שאם הביצה היתה נשארת בהוויה שלה, אין כאן מקבל הוויה, שהרי המקבל אינו חסר. לפיכך גם כן אם לא היה חורבן בית המקדש, לא היה כאן חסרון במקבל - שיהיה מקבל הטוב והשלימות שבא אחר כך. כי הדבר שיש בו הוויה לא יתהווה, כמו הביצה והיא שלמה. ולכך הפסד וחורבן הבית הוא סיבת הוויה האחרונה".

המהר"ל מסביר שההעדר הכרחי לפני ההוויה, כלומר שלפני בניין חדש צריך חורבן, ודווקא על ידי החוסר מצליח להיווצר הבניין.